

Adeline s Lilinou studenou rúčkou v tej svojej potlačila sklenné dvere a drgla nimi do malého zvončeka zaveseného na šnúrke nad nimi, oznamujúc ich príchod.

Nezameniteľná vôňa atramentu na papieri jej pripomenula knižnice a vôňu čerstvo vytlačených novín, keď ich ako tínedžerka balila do batoha na svoje pravidelné obchôdzky, ale aj vôňu hrubých zväzkov na svojom univerzitnom stole pred tým, ako ten život zanechala za sebou. Za pultom nik nebol a chvíľu za to bola vďačná – dalo jej to šancu zorientovať sa a obzrieť si to tam.

V hlave opäť počula jeho hlas, ktorý jej hovoril, že je šialená – prijať prácu na mieste, ktoré nikdy predtým nenavštívila. No niečo v kníhkupectve v nej už teraz vyvolávalo pocit domova. Jeho steny lemované policami s knihami s chrbtami otočenými dopredu, aby boli viditeľné ich názvy, stoly zaplnené zväzkami rôznych žánrov. Bolo to v dezolátnom stave, zmiešanina starého a nového. To miesto by potrebovalo trochu upratať a utrieť prach, ale bol to príjemný chaos. Naznačoval lásku ku knihám, potrebu radšej preplniť police a nakopiť ich na každom povrchu, než ne-

jakej knihe zaprieť jej miesto. Dúfala, že Lili neokomentuje, že na tomto mieste by tiež bolo potrebné upratať.

„Coucou!“ pozdravila. „Je tu niekto?“

Jej hlas znel v prázdnom obchode veľmi hlasno – ale keby tu niekto bol, určite by počul zvonček, či nie? Mala vôbec vojsť dnu? Možno si na dverách nevšimla nápis „Vrátim sa o desať minút“ alebo „Dnes ráno zatvorené“. No Monique ich určite očakávala, či nie?

Zrazu sa na dreve ozval zvuk podpätkov a na drevenom schodisku za pokladňou uvidela nohy schádzajúce dolu, pohyb farebnej látky, vlnenie sukne, pás, živôtik a napokon celú osobu – jej štíhlu postavu, opálenú pokožku, vlasy vo voľnom drdole. Adeline si za ženiným uchom všimla pero, ďalšie vo vlasoch a bielo-modrý kameň na retiazke na jej krku.

Žena k nej otočila hlavu. „Ste tu!“ Keď schádzala posledné tri schody, znela veľmi nadšene. „Nebola som si istá, či prídete.“

Adeline videla Monique prvý raz v živote, no spoznala jej hlas z telefónu. Usmiala sa a vystrela k nej ruku. „Samozrejme. Prečo by som neprišla?“

Monique hravo pokrčila plecami. „Neexistuje veľa Londýňčanov, ktorí by chceli pracovať v Sainte Vianne. Myslela som, že možno zmeníte názor.“

„To by ste boli prekvapená,“ odpovedala Adeline s úsmevom. „Myslím, že veľa Londýňčanov snáva o tom žiť a pracovať na takomto mieste.“

„Ach, to áno, snívajú!“ Monique ľahostajne mávla rukou. „Ale neprídu. Majú priveľký strach.“

Jej slová Adeline pripomenuli tie Kevinove – ibaže on ich povedal pohrdavo, lebo sa ju pokúšal odradiť. „Je to ten typ sna, ktorý by mal zostať iba snom,“ hádal sa s ňou. „Ľudia v skutočnosti takéto veci *nerobia*.“

Usmiala sa. „No tak som asi človek, ktorý ich robí.“ Ale až tak statočne sa necítila.

„Áno, tiež si myslím, že ste,“ súhlasila Monique pobavene. „A ty musíš byť Lili.“ Prikrčila sa, aby bola očami na jednej úrovni s dievčatkom. „Teší ma, že ťa spoznávam, Lili.“ Zdvihla oči k Adeline. „Rozumie aj po francúzsky? Mala by som hovoriť po anglicky?“

„Netreba, rozumie,“ odpovedala Adeline a pocítila závan pýchy. „Vždy som s ňou používala obidva jazyky.“ Adeline sa pokúsila Lili postrčiť vpred, ale dievčatko zostalo tvrdohlavo stáť za jej nohami. „Dúfam, že zajtra pôjde do škôlky.“

Monique sa s hravým výrazom naklonila dopredu. „Nemusíte to unáhliť, Adeline. Myslím, že vaša Lili tu bude tiež šťastná. Ako sme sa už rozprávali, kým pracujete, je v obchode vítaná.“

Lili stisla Adeline ruku, akoby chcela naznačiť pravý opak.

Monique sa narovnala a vykročila, Lili sa ešte viac schovala za matku. Monique, zanechávajúc za sebou závan kvetinovej vône, pristúpila k drevenej debne na kolieskach plnej obrázkových kníh. Zohla sa, šaty sa jej nadúvali okolo nôh a zatiaľ čo sa prehrabávala v debne, zostal viditeľný len kúsok podpätku. „Aha!“ Ozvala sa. „Tu je to.“ Zdvihla knihu s mačkou na obálke. „Pre dievčatko, ktoré má rado mačiatka.“ Vstala a vystrela ruku s knihou.

Adeline pocítila napätie, keď sa pokúšala silou vôle primäť Lili, aby sa načiahla a knihu si vzala, aby neodmietla Moniquino priateľské gesto. No obávala sa zbytočne, lebo Lili jej pustila ruku a nespelo sa natiahla po knižku. Hneď ako ju držala v ruke, objala ju, akoby sa bála, že si to Monique rozmyslí a bude ju chcieť späť. „Ak chceš, môžeš si tamto sadnúť a čítať.“ Monique ukázala na malý stôl s kreslami v rohu, ktorého povrch pokrývali pastelky a zničený papier.

Lili krátko, odmerane a s polovičným úsmevom prikývla a, objímajúc knihu, vybrala sa k stolu. Usadila sa do kresla a začala obracať strany. Keď naklonila hlavu, aby mohla čítať, blondavé vlasy jej padli do tváre.

„Ďakujem,“ povedala Adeline. „Máte pravdu. Mačiatka má veľmi rada.“

Monique pokrčila plecami. „Nič to nie je. Myslím, že s knihou bude chvíľu spokojná.“

Adeline prikývla. „Takže...“ Začala gestikulovať.

„Áno. Takže,“ zareagovala Monique s úsmevom, „možno by sme mali začať.“

Adeline súhlasila. Ak má byť úprimná, keď sa ozvala na ten inzerát, veľmi sa na tú prácu nepýtala. Očakávala nejaký pohovor či diskusiu pred tým, ako ju prijme, no určite nie prijatie, aké dostala. Predpokladala však, že bude musieť používať pokladňu, oboznámiť sa s tým, čo majú na sklade, a azda sa aj naučí, ako objednať knihy pre tých, ktorí nenájdu to, čo hľadajú. Monique ju bude musieť zaučiť, no onedlho to všetko bude ovládať.

„Dobre,“ odvetila. „Ako som už spomínala po telefóne, už som v obchode pracovala. No je to dobrých pár rokov.“ *A na kilometre vzdialené od tohto miesta*, pomyslela si pri spomienke na žiarivé svetlá strohého obchodu, pokladňu a zle sediacu uniformu, ktorú si ako tínedžerka obliekala každú sobotu.

Monique opäť mávla rukou. „Myslím, že zistíte, ako odlišne to tu chodí.“

„Nepochybne.“

„A rozhodne to má veľmi ďaleko od práce učiteľky,“ dodala, poukazujúc na Adelininu poslednú prácu.

Adeline sa zasmiala. „Sľubujete?“ zavtipkovala.

Monique na ňu úkosom pozrela. „*Oui*, viem to s istotou,“ odpovedala so všetkou vážnosťou.